

Михайло Попов

Казки до Чаю



КАЗКИ ДО ЧАЮ

Написані дітьми



«Диалог»

Книга - гра

Інноваційна методика читання в парі

2023

*З повагою та любов'ю до читачів пропоную свої твори,
казки для створення позитивного настрою
та теми бесіди за чаюванням.*



До збірки **«Казки до чаю»** увійшли шість казок: **«Пригоди риби»** та **«Пригоди акули-молоточок»**, **«Минуле в майбутньому планети Земля»**, **«Надзвичайна морська казка»**, **«Всі хочуть миру!»** та **«Країна позитивних емоцій»**. Останні три казки були написані уже під час війни. В 2023 було зареєстровано на збірку авторське право №122104. Мені пощастило познайомився з дитячим письменником Вікторією Філіною, яка об'єднала дітей навколо фантастичного світу казок. Вона допомагає дітям оформити фантастичне бачення світу в літературний жанр казки. В кінці я розмістив тренажер для написання казки, опираючись на який ви можете за чаюванням створити власну казку. Щоб зручно було читати книжку за чаюванням я придумав новий формат книги, який назвав **«DUO(дуєт)»** або **«Діалог»**. Її зручно читати удвох по черзі. Книжка ставиться на стіл буквою **«А»**, поки один читач читає, другий п'є чай, та після того, як перевернеться сторінка продовжує читати зі свого боку. Так один читач читає всі парні сторінки, а інший – непарні. Цю книжку можна читати й самому, тоді гортаючи сторінки треба ще й крутити книгу, слідкуючи за номерами сторінок, але разом все ж цікавіше читати! Приємного читання та чаювання! [Михайло Попов \(mihailpopov07@ukr.net\)](mailto:mihailpopov07@ukr.net)



Всі хочуть миру!

Казка про те, як Мироходець знайшов мудрість, та переміг ЗлоДама.

*Увійшла до збірки казок українських дітей-письменників,
виданій в Болгарії. (м. Софія 2022р.)*

В одній чарівній долині існували чотири доброзичливі королівства: Форд, Тіна, Сов і Фей. Ще два таємні королівства знаходилися над долиною та під нею. На небесах знаходилось королівство Світла, його ще називали королівством сонячних зайчиків, звідки кожного дня спускалися безліч сонячних променів, які мов зайчики стрибали по всій долині.

Під землею ховалося Королівство темних тіней, саме звідти прийшов чорт на ім'я ЗлоДам, що знав заклинання великого вибуху. В долині жив-був чарівник, який міг ходити до цих таємних королівств. Він був справжнісіньким чарівником, тому міг робити справжні чарівні парфуми.

Одного разу, коли він працював з ними, то дуже розгнівався через те, що формула не виходила. Таким чином злість потрапила в пляшечку. Через необережність чарівника вона розбилась, а уламок з ароматом агресії витягнув ЗлоДама з Королівства тіней, і він прийшов у долину. Над королівствами нависло темне небо, а жителі почали злитися та кривдити одне одного.

Чарівнику нічого не залишалося, тож він звернувся до всіх мешканців долини. Маг попросив знайти всі уламки, поєднати їх у пляшечку та дати понюхати ЗлоДаму, від чого той мав стати доброзичливим. Усі жителі цих королівств відгукнулись і прийшли на допомогу. У королівстві Форд жили відважні воїни, вони знайшли аромат сміливості. У королівстві Тіна жили тинейджери, які знайшли аромат мрії. У королівстві чарівних Сов сова знайшла аромат лісу, а жителі королівства Фей знайшли аромат любові. Але ніхто не міг знайти аромату мудрості та зібраності. І раптом чарівник відчув великий сплеск нових ароматів. Коли він прийшов на ці запахи, то зустрів Мироходця, що мандрує Всесвітом, і вивчає все, що знаходиться навколо. Спочатку чарівник злякався, але Мироходець заговорив першим. Він заспокоїв і сказав, що мандрує світами, і що цей світ не єдиний. Чарівник попросив Мироходця знайти останній уламок запаху. Мироходець погодився і почав розкладати свої інструменти та пристрої. З їхньою допомогою він визначив, що останній уламок знаходиться у ЗлоДама. Залишилося вигадати як його добути.

Чарівник сказав, що там, де поширюється зло, лише світлі думки, чарівні мрії та доброзичливість до навколишніх може все змінити. Він узяв запах

Мироходця, який все це в собі зібрав, та зварив з нього напій, який надавав мужності та відваги тим, хто його випивав. Аромат цього напою був настільки насичений світлом, миром та любов'ю, що, розповсюджуючись, заповнював увесь простір навколо.



Коли аромат пройшов через кожного жителя всіх королівств, то він увібрав у себе ще більше любові та став чимось прекрасним, і тільки чарівник знав, що це і є інгредієнт, якого не вистачало – аромат мудрості та зібраності. Усі уламки були зібрані, а пляшечка стала наповнена ароматами мудрості, щастя та любові. Коли цей аромат дістався до

ЗлоДама, то він не зміг уже розповсюджувати зло і перетворився на ЗлоТама. Виявилося, якщо Зло не роздавати, воно і не повертається, і не збільшується. Згодом ЗлоТам став просто Тамом – добрим жителем Долини доброзичливості.

З того часу і до нині – мир існує у долині, а аромат любові, щастя та мудрості, миру, радості, добра розповсюджується всюди. Зустрічаючи на своєму шляху любов та доброзичливість, аромат посилюється, а зло в тому місці зникає.

Щоб подолати зло навколо себе - будьте завжди радісні та щасливі, щоб не проґавити момент, коли аромат дійде до Вас.

Інформація з Енциклопедії.

Аромат, пахощі — приємний запах, назва якого передбачає додаткову емоційну характеристику.



<https://uk.wikipedia.org/wiki/Аромат>



Аромотерапія приносить швидке полегшення людині, яка піддалась стресам, депресії, гніву, покращує самопочуття.



<https://uk.wikipedia.org/wiki/Аромотерапія>

«Мироходці» – відомі дітям із «Ігра Бога» про команду героїв, які подорожують між світами в Багатосвіті і захищають їх.



<https://www.youtube.com/watch?v=JMH74FFI5E>

Минуле в майбутньому планети Земля

**Казка про те, як 4 грами мозку риби перевернули
світогляд людини майбутнього.**

Гран-прі міського конкурсу молодих авторів «Пряма мова»(м. Дніпро2021р.)

Вечоріє – час пити чай, а за вікном видно космос з планетою Сатурн, Юпітер і Уран. Сонце вже сідає і стає не так спекотно. Насправді на небі видно три сонця: справжнє Сонце, Місячне та штучне. Від справжнього Сонця залишилась тільки назва та дуже сильна радіаційна спека, його практично не видно. Сонце і Місяць світла дають мало, тому люди створили штучне Сонце, яке освітлює планету. Дід з онуком увечері сидять і розмовляють. Дід одягнений в сорочку, яку шила власноруч його дружина, а на голові в нього солом'яний капелюх. Він п'є чай. Навпроти нього сидить його онук, весь такий одягнений у піджак, шитий шовком і золотими нитками, на комірці метелик, зроблений зі штучного кришталю. На його голові сонцевідбиваюча кепка, а штани броньовані та обліплені різною зброєю від лазерної рушниці, до міні-радіаційного випромінювача.

Дід п'є чай та згадує минуле: «У давню давнину, ще коли тільки закінчилася чергова світова війна, я був, як ти, молодий, та у мене було друзів в п'ять



разів більше, ніж у тебе. І ми кожен день бешкетували, бігаючи то в ліс, то в степ, то до річки.

І в один прекрасний момент одному моєму товаришеві спало на думку зробити наш світ гарнішим.

Ми почали будинки прикрашати електричними гірляндами, а кожне дерево прикрашати блискітками. Коли весь наш район сяяв від барвистого світу, ми були раді, але ненадовго. Нам незабаром стало нудно від цієї краси, я звернувся до своєї бабусі – мудрої людини. Таких людей і в той час було дуже мало, а зараз їх взагалі немає». Онук хоче заперечити, що він себе з дідом вважає мудrimi людьми, але той його зупиняє та запевняє в тому, що зараз багато людей освічених, наповнених інформацією, але не мудрих, та продовжує розповідь: «Так ось, я тоді запитав у своєї мудрої бабусі: «Як зробити так, щоби було всюди гарно, назавжди гарно?». Бабуся відповіла: «Щоб зробити таку красу, треба нашій планеті повернути її первісний вигляд».

З того часу я присвятив своє життя ідеї повернути Землі її красу. Я хотів дізнатися як повинна виглядати наша Земля. Інтернет мені в цьому мало допоміг, оскільки там була тільки сучасна, оновлена інформація, і поняття краси було спотворено досягненнями техніки. Тоді я почав подорожувати і шукати тих, хто бачив Землю іншою або пам'ятає її якою вона була. Спілкування з людьми нічого

нового не принесло, окрім тільки того, що я дізнався про існування Біблії, в якій описаний світ та люди, які жили набагато більше ніж 2000 років тому. Тоді я майже нічого не зрозумів, прочитавши її. Тому став дізнаватися про Землю від тварин, з якими почав шукати зустрічі й контакти.



На мою радість я виявив у собі здатність розуміти тварин. Це якби у мене в голові був перекладач мови тварин. Ми просто дивилися один на одного, мовчали і подумки розмовляли. Я став записувати ці розмови. Ті, хто це читав, називали мене «диваком». Це звичайно неприємно, але з Біблії я дізнався про Ноя і його Ковчег та про те, що сучасники його теж вважали «диваком». Авжеж, будувати такого

величезного корабля, збирати всіх тварин, рослини, птахів та риб, витратити багато років та коштів на це – хіба це не дивно? Дивно також те, що Ной прожив трохи більше 900 років та весь цей час вірив, що все, що з людьми трапляється, то все їм тільки на користь, бо це все від Бога.

З того часу я припинив звертати увагу на те, що про мене говорять і з головою занурився у свої дослідження. Після того, як я обійшов планету та не знайшов того, що шукав, у мене з'явилась божевільна ідея: зануритись у глибини океану і там пошукати відповідь. Доклавши багато зусиль, я таки відшукав батискаф, здатний занурюватися на велику глибину і відправився в Тихий океан до вулканічного рельєфу. Як тільки я опинився там і почав занурюватися, то навколо себе побачив багато сміття, товщиною аж у чотири метри. Я ледве протиснувся крізь нього. Після цього десять метрів я нічого не бачив крім води, нічого живого там не було. Ще на п'ять метрів я бачив одні рибацькі сітки та пастки для риб. Ще на двадцять метрів у глибину я бачив мешканців підводного світу, які були невдоволені, та здавалося, що мали намір знищити батискаф. Ще двадцять метрів були риби, які боялися не тільки світла, а й мого батискафа. Після цього мені довелося ще тридцять метрів спускатися в самоті і тиші, бо налагодити контакту так ні з ким і

не виходило. І тільки на глибині 800 метрів я побачив дивовижну рибу, вона була схожа на величезне коло. З бази даних я дізнався, що це – «Риба-місяць», а ще її називають риба-сонце, або риба-голова. Виявилося, що вона найважча з сучасних кісткових риб. Якщо виміряти її довжину, то розміром вона буде близько трьох метрів, а висотою – чотири метри, при цьому вага її близько двох тон. Якщо подивитися на рибу-місяць у профіль, то її тіло нагадує майже правильне коло, тому виникла така назва. А ще вчені визначили, що її мозок важить всього 4 грами, через це де-хто називає цю рибу «круглою дурепою». Цікаво, чотири грами це багато чи мало? А ще цікаво, чи є мозок в акваріумних риб і скільки він важить? Як би там не було, але саме цим пояснюється її флегматична поведінка під водою. Виникає відчуття, що цю рибу нічого в світі не може хвилювати. Їй навіть байдуже, коли до неї наближається людина.

Ось з нею й вийшло налагодити контакт, і вельми успішний. Виявилося, що риба, крім того, що погано плаває, ще й любить спокійно віддатися волі течії, яка може занести її далеко від того місця, де вона мешкає: наприклад, в помірні води Атлантичного або Тихого океанів. Коли насувається шторм, то вітер утворює поверхневі течії в сторону берегів, тоді риба-місяць заходить на мілководдя. Завдяки

таким пасивним мандрам риба-місяць дуже багато всього бачила, а ще виявилось, що в океанських глибинах відбувається передача інформації на певних ультразвукових хвилях, за принципом нашого земного інтернету. Так ось вона, з властивою їй простодушністю, мені багато чого розповіла. Виявляється, що жахливе майбутнє вже зараз існує на Землі, це гаджети-роботи, в небі гвинтокрили, літаки та бомби, а в океанських глибинах панує хаос: кульки, целофанові пакети, металолом, хімія і всяка погань. Морські істоти благають: «Люди добрі, що ви робите, про що ви думаєте? Ми тут повинні боротися за кожную секунду життя, а ви там прохолоджуєтеся і насолоджуєтеся, в той час, як ми вмираємо». Небесні створіння волають: «Зупиніться і зупиніть цей хаос, ми вмираємо, але разом з нами і ви теж!».

- Озирніться, все ж красиво, краса на кожному кроці!

- Який жаль, що ви її знищили і спотворили. Тепер та краса, що не краса, знищує нас, вся планета була квітучою і красивою, в ній були гарні місця, а зараз штучні водоспади та штучний інтелект поглинає нас.

Я нарешті знайшов відповідь на своє питання та зрозумів, що таке справжня земна краса. Мені в цьому багато допомогло те, що я розумів мову



тварин, птахів та риб. За допомогою моїх друзів-технарів, ми створили тваринно-мовний перекладач, яким ти тепер можеш користуватися, і завдяки якому багато людей почули те, що все живе на планеті благає нас – людей про допомогу, про порятунок планети Земля.

Відкрийте Біблію: там розповідається, що був час, коли звірі спокійно підходили до людей. То чому ж зараз на нас нападають леви і будь-яка тварина, що живе на Землі? А все тому, що ми вбили їх побратимів, які були гарніші за них, перетворили їх будинок на смітник і вбиваємо їх по сей день. Ось на це пішло все моє життя. Я зміг дати людям можливість почути тварин та побачити весь жах

кінця нашої цивілізації, який поступово наближається. Земля втомилася нас терпіти. З Біблії я дізнався, що колись уже було щось подібне, тоді люди не дбали про оточуючих, а тільки про себе, тому стався всесвітній потоп, який стер усе з лиця Землі. І тільки завдяки диваку Ною і його вірі життя на планеті відновилося». Дід міцно обіймає онука і каже: «У мене немає вже сил змінювати світ, а ти молодий, володієш сучасною технікою. Збери своїх друзів і зробіть планету Земля красивою, істинно красивою, і не бійся здаватися диваком». Онук відповідає: «Я зрозумів тебе, я спробую взяти це все в своє серце, зберу своїх друзів і ми повернемо те, що було на Землі багато років тому. Я розумію тепер, що диваки були завжди, може тому планета ще жива». Дід дарує онукові свій тваринно-мовний перекладач і мікропроцесорний розмовник з рибою-місяцем і благословляє його словами:

«Давайте ж повернемо небувалу красу природи, і вона нам у відповідь подарує справжню красу, яку ми через свою дурість загубили!».

Онук знімає зі своєї голови сонцевідбиваючу кепку, одягає дідового солом'яного бриля і бачить у дзеркалі такого собі «дивака», чи то на діда схожого, чи на Ноя, чи на бунтаря, чи на рятівника...

Інформація з Енциклопедії.

Риба-місяць (*Mola mola*) — найбільша за масою відома кісткова риба у світі: середні дорослі риби важать близько 1 тонни, а рекордний екземпляр, виловлений біля Сіднея, досягав маси 2235 кг. За зовнішнім виглядом нагадує голову риби із хвостом, зі сплюсненим тілом, її висота (враховуючи плавці) приблизно дорівнює її довжині.



<https://uk.wikipedia.org/wiki/Риба-місяць>

Пригоди акули-молоточок

Казка про те, чому іноді треба слухати батьків.

*І місце у відбірковому турі міського конкурсу юних літераторів
«Собори наших душ». (м. Дніпро 2020р.)*

Перша частина.

«Очима Молоточка»

Там далеко-далеко, глибоко-глибоко у Тихому океані жив собі цар морський на ім'я Тихон, але усі його називали Тихий, як океан. Так його називали, тому що він ніколи не нервував, був тихий і спокійний, як штиль на морі.

Одного разу він, як завжди, сидів на троні і розповідав казку своїм русалкам про пригоди акули-молота на ім'я Молоток. Жила собі невелика сімейка акул-молотів. І у них була дочка, яка, коли плавала, часто врзалася в кам'яні стовпи, створені природою під водою, і тому її рідні назвали Молоточок. Одного разу їй захотілося чогось нового і вона вирішила поплисти у заборонену зону. Пробравшись через варту, вона попливла туди, куди нікого не пускали і побачила внизу прірву, а вгорі щось невідоме. Це невідоме було схоже на корабель, який вона бачила на екскурсії у підводній школі, її проводив тоді містер Скат. Він розповідав, що той корабель затонув декілька сотень років тому, а перевозив він коштовності та діаманти. Саме тоді вона дізналася,

що таке діаманти та які вони на вигляд, але містер Скат не дозволив узяти навіть жодного камінчика, вважаючи це крадіжкою.



І ось тепер їй спало на думку, що в побаченому незвичайному кораблі можуть бути діаманти і

попливла до нього. Вона мріяла узяти собі коштовні камінчики, а оскільки вона була одна, то ніхто б цього не побачив і не зміг би її зупинити. Підпливши ближче, вона побачила, що корабель зроблений не зі звичайного дерева, а з якогось дуже чорного та твердого. Те, що це називається металом, вона дізнається набагато пізніше. Їй стало страшно, але цікаво, а ще соромно за те, що вона порушила заборону. Страх узяв верх і вона повернулася додому. Коли припливла, у неї запитали, де вона була. Довелося обдурити, сказавши, що гуляла з друзями. Наступного дня у неї знову з'явилася зацікавленість: що ж усе-таки на тому кораблі? Молоточок вирішила до нього знову поплисти. Продершись крізь охорону, вона побачила вже два кораблі. Один великий, як той, що вона бачила учора, а інший – поменше. Вона швидко дісталася до них, але, не загальмувавши, врзалася у великий корабель. Погойдавшись, він почав занурюватися у воду, тому що Молоточок зробила дірку в ньому. Матроси стали бігати по палубі в паніці. Вони виявили пробоїну, а найголовніше – вони побачили винуватця цієї проблеми. Боячись додаткових неприємностей від непроханої гості, екіпаж налаштував гарпун – спеціальну морську зброю. Молоточок почула постріл і зі страху попливла вниз, де побачила перед собою частину гарпуна, який

дуже швидко пролетів. Через страх вона прискорилася, але вже не вниз, а навскоси, рухаючись зигзагом. Здавалося, що гарпун їй не нашкодить, але все-таки відчула гострий біль на спині. Цей біль поніс її вгору. Вона чинила супротив з останніх сил і їй це вдалося. Мобілізуючи резервні зусилля, попливла швидше ніж її однокласник-рекордсмен Швидкун.

Коли вона дісталася додому, батьки її запитали що з нею сталося, і Молоточку довелося все розповісти. Після цього батьки відвезли її в лікарню, де їй зробили операцію, оскільки вона втратила багато крові. Перелякані та вкрай схвильовані батьки прочитали мораль донці за неслухняність, одночасно жаліючи її, бо розуміли як їй боляче.

Друга частина. «Очима моряків»

Увечері батьки, що вже заспокоїлися, почали пити чай біля телевізора. Там розповідали новини: «На Тихому океані, в зоні бездонної прірви затонув корабель. Причини кораблетрощі поки що невідомі. З'ясувалося тільки одне, що за день до події у корабель влучила блискавка, через це двигуни вибухнули, також пошкодженень зазнала система електронного контролю. Оперативно був

викликаний рятувальний катер. Але через брак аварійних катерів на місце надзвичайної події відправили рибальський катер, пристосований для вилову акул. Коли катер підплив і на нього вже пересажувалися люди, біля судна була помічена акула, що швидко пливла до корабля. Вона атакувала судно і виник збій у системі навігації, команда почала працювати над відновленням роботи систем судна, а частина матросів встигла скористатися гарпуном. Матроси побачили, що акула почала маневрувати, на їхню думку, для того, щоб завдати повторного удару кораблю. Матроси здійснили влучний постріл і стали витягати здобич, щоб її остаточно знешкодити, але виявилось, що у гарпуна був не міцний іржавий гачок, який в останню мить зламався. В результаті акула втекла, корабель потонув, але пасажирів й усі члени екіпажу були врятовані».

Третя частина.

«Важка робота у царя»

Цар, дізнавшись про подробиці цієї пригоди, був у розпачі:

- Моряки залишилися без роботи, але добре, що залишилися живі.

- Пасажирів врятувалися і були щасливі, що пригода закінчилася добре і про неї можна з запалом

очевидця розповідати друзям.

- Батьки Молоточка, дізнавшись про усі подробиці пригоди, казилися через неслухняність



доньки, але водночас і пишалися, що її сприйняли за грізну акулу. Ця думка неабияк їх тішила.

- Молоточок страждала – їй було боляче, бо отримані поранення пекли. Її гризли муки сумління, бо вона засмутила батьків, які її дуже люблять. Але

була щаслива, що лишилася жива й отримала життєвий урок на тему «Слухняність». Вона багато розмірковувала, як би правильніше в школі пояснити однокласникам про небезпеки, які трапляються у морі-океані, про зони, де заборонено бути дітям-рибам. Вона мріяла допомогти у виховній роботі містерові Скату, щоб у майбутньому уникнути травмувань і нещасних випадків через небезпечні витівки вихованців. Вона також була щаслива, що цей випадок зовсім відбив бажання красти, брехати. Та й камінчики, які називаються «діамантами», їй уже були нецікаві. Після розповіді морського царя русалки не могли зрозуміти, чому цар так засумував, адже все закінчилося добре, а головне – усі щасливі. А цар теж повинен радіти, оскільки дізнався, що відбувається в забороненій зоні, куди навіть розвідка не добиралася. Цар висловив власну позицію і сказав: «Цар я або не цар? Кого страчувати, кого милувати? Я більше не дозволю запливати у небезпечні зони мешканцям океану заради спокою на нашій території». Його хвилювання передалося океанському простору, піднялися штормові хвилі. І тоді Тихон перелякався за долю всіх кораблів, які були у Тихому океані. Раптом якийсь із них не витримає шторму і потоне. Мудрий цар заспокоївся: «Чого штормити, якщо навкруги всі щасливі?» І стало тихо, адже він цар Тихого океану.

І я там був, вухами ворушив, чув-не чув, а в книжку свою записував, щоб усе це розповісти вам. І зрозумів я, що тихо там, де є щастя.

А щастя там, де всі щасливі, і воно, щастя, не залежить від обставин.

Будьте щасливі всі!

Інформація з Енциклопедії.

Акули-молоти (Sphyrnidae) — родина акул ряду кархариноподібних (Carcharhiniformes).

Акули-молоти є родичами сірим акулам, але відрізняються від них, а також від всіх інших риб дуже своєрідною формою голови.



Якщо дивитися на голову такої акули зверху, вона дійсно сильно нагадує молот або кувалду. Така форма передньої частини тіла полегшує, очевидно, маневрування акули у вертикальній площині. Великі акули становлять значну небезпеку для людей, що перебувають у воді.



<https://uk.wikipedia.org/wiki/Акули-молоти>

Пригоди риби

Казка про те, як важливо берегти батьківську любов.

Перемога в міському конкурсі «Книжкова веселка» (м. Дніпро 2019р.)

Над річкою верба стоїть, а в ній золоті невідомі морів. На золоті сидить ворона та розповідає своїм родичам казку про пригоди риби.

Колись дуже давно жила собі риба, на ім'я Маса. В неї батьки були дуже зайняті вихованням діточок, тому не могли мандрувати далеко морями. Це зовсім не подобалось Масі. Тому вона захотіла втекти та самій мандрувати морями.

Одного разу Маса потрапила в стрімку водну течію, дуже цьому зраділа та попливла за течією. Вона почала плавати у далекі моря, але навіть не здогадувалась наскільки це складно та небезпечно. Першою її пригодою стала зустріч з касаткою, вона хотіла поласувати Масою, та на щастя кит допоміг визволитися. Тоді вона ще не здогадувалась, що не в усіх пригодах буде допомога.

Маса ще довго мандрувала морями та багато чого пізнавала. Одного разу, коли вона стала майже дорослою, то зустріла акул-молотів, яка хотіла з'їсти рибку, схожу на саму Масу. Трошки поміркувавши, вона почала дражнити акулу. Та враз покинула свою

жертву і почала наздоганяти Масю. Недовго думаючи, Мася кинулась у вузьку щілину скали. Акула-молот застрягла в цій щілині. До Масі підплив визволений бранець та став просити пробачення за те, що втягнув її в небезпечну історію.



Так вона знайшла собі друга, його звали Гриша. Разом було спокійніше мандрувати. Пізніше вони одружилися та стали батьками. Вони мали багато діточок, але одна донька, на ім'я Морі, була дуже неслухняною. Цим вона нагадувала Масі себе в сім'ї батьків. Тепер їй було дуже прикро за свою поведінку в дитинстві. Одного разу Мася з сім'єю пливли в тепле море, щоб перезимувати. Туди ж на

зиму пливла і сім'я батьків Масі, там вони зустрілися. Тепле море з'єднало тепло сімейних відносин.

Мася зрозуміла, як важлива батьківська любов.

Родичам ворони було важко зрозуміти життя риб. Та тепло сімейних відносин їм теж було відоме. Вони пили чай з печивом, та зберігали свою любов.

І я там був, чай пив, печиво їв, тепло відчував, любов тварин на вус мотав.

Інформація з Енциклопедії.

Риби – панівна група тварин у водних біоценозах. Риби пристосувалися до різних умов водного середовища. Складна поведінка, пов'язана з турботою про потомство.



<https://uk.wikipedia.org/wiki/Риби>



<https://uk.wikipedia.org/wiki/Крук>



Ворон, або крук звичайний (*Corvus corax*) — птах роду крук. Вважається одним з найрозумніших птахів.



Надзвичайна морська казка

Казка про щастя в морських пригодах.

Учасник конкурсу морської прози «Мателот» (м. Київ 2023р.)

Ми – мисливці за скарбами морського дна!

Небо, сонце, море – краса, яку ми любимо!

Оселедець, сардина, ставрида та

кальмари – те, що ми їмо!

Рибальські човни, великі кораблі – все це

плавало до нас, плаває з нами та

плаватиме після нас!

Я був капітаном команди морехідців, яких всі знали як команда «Катран». Ми не виходили в море щодня, як рибалки, не перевозили вантажі між континентами та не керували туристичними лайнерами, але ми, так само як і всі морехідці, заробляли собі на життя тим, що виходили в море. Тільки зараз я став розуміти, чому нас прозвали «Катран». Так нас називали за нашу роботу, яка була схожа на життя катранових акул, яких ще називають «морськими собаками». Ми, як справжні собаки, могли знайти будь-що та будь-де, точніше в будь-якій водоймі. Ми поспішали в будь-яке місце світового океану, туди, де велика вода забрала у людей те, що для них має цінність.

Наше судно скоріше було схоже на рибацьке, не

дуже велике, з хорошим маневруванням та відмінними технічними характеристиками, за допомогою яких ми впевнено йшли в будь-яке море чи океан. Як правило, ми плавали по мілководдю, де все було досліджено вздовж і впоперек. І знаходили там неймовірні скарби, які століттями ніхто не зміг знайти. Якось до нас дійшла чутка про те, що літак, який упав в Індійському океані, ще ніким не знайдено. Багато команд мореплавців обшукали все дно, але нічого не знайшли. Ми поставили собі за мету знайти затонулий літак. Це було цікаве, нестандартне завдання, виконання якого обіцяло повноту почуттів та позитивні емоції і передбачало гарний матеріальний бонус, оскільки літак перевозив стародавню колекцію музейних експонатів.

Нам треба було потрапити до Індійського океану. Останній раз зв'язок з літаком був загублений десь між Сейшельськими островами та Мальдівами. Наш шлях пролягав через японський порт Токіо, два китайських – Шанхай і Гуанчжоу, а також шляхом через порт Сінгапур. Так ми мали потрапити до Індійського океану. У японському порту Токіо до нас звернулися з проханням врятувати людей на кораблі, який потрапив у халепу в Тихому океані. Спочатку в нього потрапила блискавка і вийшли з ладу прилади управління, потім корабель отримав пробоїну через зіткнення з

акулою-молотом, а точніше – з не зовсім дорослою особиною цього виду, тобто з акулою-молоточком.

Всіх людей, що перебували на судні, ми врятували та доставили на берег. Вони були раді та щасливі! Ми теж були щасливі, бо щастя там, де всі щасливі, і воно – щастя – не залежить від обставин.

Коли ми випливали з Японії, неподалік від порту ми побачили неймовірно красиву морську тварину, велику і світлу. Коли ми уважніше придивились, то зрозуміли, що це два морські жителі, які були поєднані, та утворили гарний симбіоз з японської полярної акули та фосфоричної медузи. Через те, що акула була стара, вона не могла себе захищати від великих хижаків, а медуза, що світиться за своєю природою, зазнавала труднощів з пошуком їжі, оскільки через її світло вся їжа тікала. Вони потоваришували. Вийшов взаємовигідний симбіоз. Медуза захищала акулу, а акула швидко наздоганяла їжу, що тікає, і ділилася залишками своєї їжі з медузою. Милуючись красою мешканців океану і прямуючи в місце виконання завдання, ми потрапили в головний порт Китаю – Шанхай, де продали морепродукти, які спіймали по дорозі, щоб у другому порту Гуанчжоу укомплектуватися на майбутню місію плавання. На ринку нам розповіли дивну історію, яка сталася на Таїті, біля узбережжя Тихого океану. Там знаходиться незайманий

трикілометровий кораловий риф. У цій місцевості добре збережено біорізноманіття, бо він знаходиться на незвичній для рифів глибині, майже 30 метрів. Це цікава історія, про життя риб, а не рибалок.

Якось рибалки вийшли, як завжди, в море, але за весь день вони не змогли зловити жодної риби. Така ситуація була вперше, цим вона ще більше засмутила та спантеличила рибалок. Але дивно було те, що й наступного дня нічого не спіймали, і ще кілька днів поспіль була така сама ситуація. Риба наче випарувалася. Вода, коли випаровується, її неможливо побачити, так і риб не стало видно. Було кілька версій, куди поділася риба. Перша – міфічна, що з'явився Кракен – міфічна істота, чудовисько, у якого багато щупальців, його назва походить від мови ісландських моряків. Вважали, що він з'їв усю рибу на узбережжі. Друга, теоретична, що всю рибу вже виловили. Третя, мабуть, найбільш адекватна, що через недавній наплив хижих риб зменшилась їх популяція. Одних вони з'їли, інші, злякавшись, попливли за межі цієї гавані, треті сховалися в підводних ущелинах та лягли на дно. Скоріше, саме так воно і сталося, а ті риби, що залишилися, стали патріотами гавані. У них першочерговим постало завдання вигнати зі своєї території хижих риб, тому їм не можна було потрапляти в сітки рибалок. Народа риб-патріотів свого коралового рифу

ухвалила рішення про необхідність позбавити хижих риб їжі, тому вільно плавати було заборонено. Всі об'єдналися в групи і замаскувалися у підводних скелях та коралах. Пересуватися можна було тільки з дозволу розвідувальної групи, коли поблизу не було жодного хижака.

Перший день хижаки нищпорили в пошуках їжі, але не знаходили її. Наступного дня вони від злості стали полювати одне на одного, від чого дуже розлютились. Як виявилось, розгнівані та голодні хижаки втрачали розум і їх фізичні сили виснажувалися. На третій день вони стали несвідомо, безсистемно плавати та потрапляли в рибальські сітки тих рибалок, які, не зневірившись від кількох невдалих днів, все-таки вийшли на роботу. І нагородою їхньому терпінню, смиренню, любові до своєї праці був не звичайний улов з дрібної риби, а повні сітки велетенських хижаків, туші яких мали величезну цінність на узбережжі. Вони розбагатіли за день. Хижаки, що залишилися, побачивши не варту заздрості долю своїх побратимів, голодними пішли вдалину від цього узбережжя. А організовані групи риб-патріотів стали на захист свого коралового рифу, і якщо раптом наближалися хижаки, вони вправно заманювали їх у сітки рибалок. Від цього узбережжя стало називатись Щасливим, бо були щасливі риби і

рибалки. Коли всі зрозуміли, що тут безпечне місце від хижаків, то припливли ті риби, що втекли за межі рифу, також повипливали зі своїх схованок ті, хто поховався. Командиром риб-патріотів був Гриша. Він з ранньої юності дбав про себе, а згодом – і за свою родину. Захищав сім'ю від сюрпризів підводного світу, а кохана дружина Мاسя стала психологом для тих, хто повертався. Вона, як ніхто інший, знала якою важливою є батьківська любов, і що щастя не тільки в багатстві та добробуті заморському, а справжнє, воно вдома, у колі рідних членів сім'ї та близьких друзів.

Цю історію жителі узбережжя дізналися від самих риб, завдяки тваринно-мовному перекладачеві, який винайшов один дивак. З його допомогою він зміг налагодити контакт з рибою-місяцем, десь на узбережжі Тихого океану. Ця найбільша за масою у світі кісткова риба змогла спонукати замислитися людство про те, яким світ має бути, в чому його щастя та краса.

Зупинившись у порту Сінгапур, ми зійшли на берег і зупинилися у Харбор Віль готелі переночувати. Там ми почули казку про те, як 4 грами мозку риби-місяця перевернули світогляд людини майбутнього. Ми почали міркувати про те, що таке справжня краса світу, та дружно дійшли висновку, що справжня краса в кожного своя. А ще

всі погодилися, що краса світу тримається на диваках. Все пройшло чудово, ми відпочили і набралися сили.

Вирушивши далі за завданням, ми двічі обійшли Індійський океан, але літак так і не змогли знайти. Матроси вже були в розпачі, а я щосили намагався знайти ту саму підказку, яка могла б допомогти нам, так само, як раніше в успішних експедиціях, досягти мети. Побачивши акулу, ми згадали про акулу з медузою, що світиться на спині. Після цього у мене з'явилась ідея зануритися з аквалангами. Дійсно, якщо не можуть знайти літак наші прилади, то треба шукати самим. Ми занурилися та почали досліджувати дно. Під час пошуку було знайдено багато загублених кораблів, які вважалися зниклими та які багато років шукали. І нарешті, ми знайшли невеликий уламок з того самого літака. Він був захований за коралами, тоді все з'ясувалося. Виявляється, прилади не могли знайти уламки літака, тому що вони були надто маленькими. При аварії всі цінності було розкидано по великій площі дна, тому нам було важко їх знайти. Йдучи за цими уламками, ми знайшли літак біля берегів Шрі-Ланки, навпроти Індії. Виявилось, що літак розбився вночі і його уламки рознесло від берега Шрі-Ланки у відкритий океан, але ніхто цього не помітив.

За отриману винагороду від знайденого літака, а також інших кораблів, які ми, несподівано для себе, знайшли, ми придбали новітнє обладнання і вирішили зробити собі відпустку. Після відпустки ми зрозуміли, що зароблених раніше грошей вистачить на все наше життя і що вже нема потреби брати замовлення для заробітку. Перед нами постало серйозне питання: «Як жити і що робити?»



Завдяки нашому новому успішному матеріальному становищу ми змогли собі дозволити просто вирушити у вільну подорож без певної мети, за відчуттям свободи та щастя. Але на наше здивування ми знайшли ще кілька кораблів і літаків, які затонули багато років тому, на пошуки яких раніше вирушали експедиції з різних країн. Ми зрозуміли,

що нам вже достатньо грошей, також пам'ятали, що вирушили ми на пошуки щастя, але ми були професіоналами у своїй справі і проігнорувати такий випадок не змогли.

На виручені кошти ми купували нужденним людям ті необхідні для них речі, завдяки яким вони ставали щасливими, а з ними разом щасливими ставали і ми. Виявляється, що щастя має здатність розповсюджуватись, і там, де воно є, перемагає добро, бо щаслива людина ніколи не буде завдавати комусь лиха.

Одного разу було надзвичайне явище. Над нами як би відкрився портал.

І ми відчули великий сплеск нових ароматів. Здається ми побачили Мироходця, що мандрує Всесвітом, та вивчає все, що знаходиться навколо. Ми не злякалися, бо водночас з цим з'явилося почуття радості, щастя, любові. Це почуття, як аромат, розповсюджувалося всюди. Там, де воно з'являлося, панувало добро. І ми зрозуміли, щоб подолати зло навколо себе, треба бути завжди радісними та щасливими!

Небо, сонце, море – краса, яку ми любимо!

Оселедець, сардина, ставрида та

кальмари – те, що ми їмо!

Рибальські човни, великі кораблі – все це плавало до нас, плаває з нами та плаватиме після нас!

Інформація з Енциклопедії

Морські дослідники виявили біля берегів Таїті трикілометровий кораловий риф на глибині 30 м. Він є одним із найбільших рифів, знайдених на такій глибині.

На вивчення рифу біля берегів Таїті витратили близько 200 годин та виявили, що він не постраждав від змін клімату.



<https://news.un.org/ru/story/2022/01/1417182>

Країна почуттів

Казка про країну з валютою позитивних емоцій.

І місце у Всеукраїнському конкурсі авторської прози та поезії в номінації «Казка» (м. Київ 2023р.)

Увага! З цього моменту, в цьому місті, замість звичайних грошових купюр буде введена для розрахунків система почуттів. Кожен житель країни щомісяця отримуватиме рівну кількість позитивних почуттів, але в кінці місяця їх кількість у всіх буде різна. Це залежатиме від негативних почуттів, які віднімають позитивні почуття від тієї щомісячної кількості, які всі отримують. Слід мати на увазі, що позитивні почуття переходять від однієї людини до іншої за їх бажанням та потребою. Таким чином, будуть люди, у яких вони збиратимуться, а також люди, у яких вони витрачатимуться.

Треба сказати, заради справедливості, що кожне негативне почуття знищує позитивне. Люди, у яких багато негативних почуттів, можуть стати зовсім без позитивних почуттів, тобто байдужими.

Спочатку всі запанікували, а магазини закрилися на ремонт. Через день відкрилися першими продуктові магазини, потім – усі інші. Люди почали освоюватися, але коли відкрилися аеропорт, вокзал та автовокзал, почалися проблеми.

Туристи, які приїжджали, мали при собі тільки грошову валюту, тому уряд видавав емоційний годинник, який показує лише позитивні емоції, а в банку можна було звичайні купюри обмінювати на емоції. Один мільйон дорівнював тисячі емоцій. Такий курс був для туристів.



Звичайно всі почали удавати із себе туристів, особливо багатії, які враз стали бідними, бо їх гроші стали нікому не потрібними. Щоб жителі цієї країни не видавали себе за туристів, політики зробили обмін ще до польоту в країну. Таким чином, уряд все це влаштував для того, щоб усі жителі відчували

себе щасливими та мали лише позитивні емоції. Але багаті вирішили, що вони за гроші можуть собі купити все, і позитивні емоції теж. Ось вони знаходили різні варіанти і купували, купували, купували... Та щасливими чомусь не ставали.

Вони дивилися на бідних жителів своєї країни, які, отримавши позитивні емоції, раділи та були щасливі. Оскільки бідні не могли купувати позитивні емоції, то їм доводилось економити ті, що їм видавали, тому старалися не засмучуватися, щоб негативні емоції не забирали в них позитивні. Саме тому вони були сповнені позитивними емоціями і були щасливими.

Багаті зрозуміли, що щастя не в грошах, а в душевній радості, друзях, рідних, які дарують, підтримують, обмінюються позитивними емоціями, і від цього позитиву навколо стає дедалі більше.

З того часу багаті перестали купувати позитивні емоції. Вони, як і всі жителі, їх отримували від держави, дарували та обмінювалися між собою. Так усі жителі країни почуттів стали щасливими. А уряд показав іншим країнам, що щастя не продається, а здобувається через позитивні почуття, які існують за законом:

**«Чим більше їх роздаєш, даруєш,
обмінюєш – тим більше їх стає».**



Емоції (від фр. *émouvoir* — «хвилювання», «збудження») — це біологічно обґрунтовані психологічні стани, що виникають у результаті нейрофізіологічних змін, по-різному пов'язані з думками, та почуттями.

Позитивні почуття - це ті, які породжують добробут і можуть бути пов'язані з різними моральними, сімейними, етичними чи соціальними цінностями. Деякі позитивні почуття - це *радість, прихильність, захоплення, щастя, любов, вдячність, задоволення, вдячність, оптимізм, мир, гармонія* та ін.

Негативні почуття - це ті, що породжують *дискомфорт, образу, смуток, ненависть, заздрість, помсту, біль чи ревності*. Ці почуття можуть вплинути на настрій людини, вони також впливають на її здоров'я.



<https://uk.warbletoncouncil.org/sentimiento-3631>



<https://uk.wikipedia.org/wiki/Емоція>

Складати казки – весело!

Для цього треба просто забути проблеми, зустрітися з рідними, згадати гарну історію, або героя і фантазувати, мріяти, та бажати всім добра!

Тренажер для складання казок.

Ваша казка до чаю.

В одному _____

Жив-був _____

Одного разу він захотів зробити

Та не так все сталося, як мріялося, бо

Сили зла завжди все хочуть зіпсувати, тому

От він і _____

Але несподівана поміч прийшла від

Ніхто, навіть і уявити не міг,
що _____

Ця надзвичайна пригода, з хорошим кінцем, сталася, бо всі вірили в свої сили та в те, що добро та любов завжди перемагає.



Зміст

Слово автора	2
Всі хочуть миру! Казка про те, як Мироходець знайшов мудрість, та переміг ЗлоДама.....	3
Минуле в майбутньому планети Земля. Казка про те, як 4 грами мозку риби перевернули світогляд людини майбутнього	7
Пригоди акули-молоточка. Казка про те, чому іноді треба слухати батьків.....	16
Пригоди риби. Казка про те, як важливо берегти батьківську любов	25
Надзвичайна морська казка. Казка про щастя в морських пригодах.....	28
Країна почуттів. Казка про країну з валютою позитивних емоцій	38
Тренажер для складання казок «Ваша казка до чаю».....	42

З 2021 року Михайло є учасником міжнародного проекту «Діти-письменники», якому 6 років. У ньому беруть участь 300 дітей з 9 країн віком від 4 до 16 років.



Михайло створює яскраві образи героїв та вигадує оригінальні сюжети. Тому його історії часто перемагають у літературних конкурсах. Михайло брав участь у «Літературному вікенді» в Дніпрі у 2021 році, де разом з іншими юними письменниками імпровізував, складав і сміливо експериментував з жанрами. Коли ми в парі склали казку, вийшов смішний абсурдний детектив у стилі Д.Хармса. Ми веселились!

Я щаслива, що у Михайла видано першу авторську книгу. Він вигдав, написав, намалював ілюстрації та вирішив поділитися з вами цими історіями. Читайте!

*З повагою Вікторія Філіна,
письменник, видавець, організатор проекту
«Діти-письменники»*



Ці казки написані сучасним українським підлітком в віці з **12 до 14 років**.
В них розкривається уявний світ добра, миру, любові, дружби, взаємоповаги, щастя.

До книжки увійшли п'ять казок,
написаних у 2019-2022 роках.

1. “Всі хочуть миру!”
 2. “Минуле в майбутньому планети Земля”
 3. “Пригоди акули-молоточок”
 4. “Пригоди риби”
 5. “Міф про дощ”
- 